

[Alfred Jensen.]

1,5 milliard kr. til vejfundsformål. Dernæst har vi liggende på bordet et finanslovsforslag, hvori der regnes med, at der skal opkræves 335 mill. kr., og deraf vil man efter forslaget — jeg ved ikke, hvad der kommer ud af det, jeg har ikke studeret den betænkning, der er kommet fra finansudvalget — bruge 105 mill. kr.; der er altså ca. 229 mill. kr., som opkræves til vejfundsformål, og det er kun for næste år, hertil har vi den halvanden milliard, som jeg går ud fra der er, når vi kommer til den 31. marts. Der er altså midler nok at bruge af; skulle vi ikke anvende nogle af dem? Det forekommer mig, at der er vejspørgsmål nok, der trænger til at blive løst; pengene er der, og ledigheden er der; vi har hørt tallene både fra det ærede medlem hr. Peter Ravn og fra det ærede medlem hr. Poul Thomsen; der er altså arbejdskraft nok at sætte ind her. Visse offentlige arbejder er også iøjnefaldende, f. eks. banegården i Skive. Kan man da ikke forcere dette arbejde, så det bliver gjort hurtigt færdigt? Der er også banegårdsplanerne i Frederikshavn. Er det meningen, de skal blive liggende som planer? Kan man ikke gøre dem færdige? Der er ledighed nok, der er materialer nok, og så vidt jeg forstår, har vi også mulighed for at få de penge frem, der skal til. Dernæst er der boligbyggeriet; også her kunne man jo sætte ind. Jeg har ikke noget imod, at man opfører værkstedshuse, og at man sætter folk til at gå ind for deltagelse i finansieringen og driften af dem; men det løser ikke de spørgsmål, vi står over for, det er jo helt andre, vidtgående problemer, vi har at tage stilling til.

Ministeren nævnte også planerne i Jylland angående erhvervsvirksomheder. Jeg ser med sympati på det, hver gang der fremkommer planer; men det, samfundet har brug for, det, de arbejdsløse har brug for, er realiteter, og nu har de arbejdsløse gået i mange år og ventet på realiteterne. Det forekommer mig, at man ikke kan vente på, at erhvervslivet skal løse problemerne, men at samfundet bør sætte ind og foretage det, der er fornødent for at bringe planerne videre frem. Tror man, at man kan lave et olieraffineri som det, der tales om, uden at samfundet griber ind og foretager også politiske foranstaltninger for at understøtte et

sådant foretagende? Det kunne give beskæftigelse en overgang, og det ville lette landets valutasituation. Der er tale om kemiske virksomheder; også her gælder det om, at man ad politisk vej understøtter disse foretagender, og der er måske mere politik i det, end jeg her har nævnt.

Vi har for nylig i dagspressen læst om de vanskeligheder, en cykelfabrik kom ud for ved, at andre virksomheder følte sig generet i konkurrencen. Jeg vil tro, at hvis vi skal løse disse problemer, kan det ikke overlades til det private erhvervsliv, men man bliver nødt til at sætte ind også fra samfundets side, og i langt større omfang end med de planer, ministeren har skitseret. Arbejdsmændene fra Nordjylland har været hos regeringen og bedt om, at der bliver gjort noget for at skaffe beskæftigelse for arbejdsmændene; men man må gøre sig klart, at disse henvendelser ikke er noget, der sker, bare for at organisationerne og tillidsmændene kan have foretaget sig et eller andet og dermed være i stand til at vaske deres hænder. De foretages, fordi man ønsker foranstaltninger gennemført. Derfor var det også i denne forbindelse rimeligt, om man fik en redegørelse for, hvordan regeringen tænker sig at opfylde de ønsker, der er fremsat om at udnytte saltforekomsterne, om at bygge en sukkerfabrik og om visse offentlige arbejder. Det var rimeligt, om man fik lidt mere forklaring, end vi har fået. Det er muligt, det går ind i diskussionen i udvalget, men jeg ved ikke, om lovforslaget nogen sinde kommer tilbage her. Den velvillige modtagelse, det har fået, kunne jo tyde på det. Men jeg sporede også i ministerens svar visse tegn på, at sagen kunne ordnes ad administrativ vej. Jeg ved ikke, om det sker. Men kommer lovforslaget tilbage hertil, vil jeg da mene, at man ikke kan nøjes med at diskutere problemerne vedrørende dem, der har gået arbejdsløse, i relation til den periode, der omtales i den gældende lov; så må vi iværksætte andre foranstaltninger.

Jeg vil også gerne nævne en ting, som jeg har omtalt før, og det er spørgsmålet om jernbanemateriellet. I Århus går 400-500 smede ledige, som kunne arbejde med fremstilling af lokomotivmateriale, men det forudsætter jo, at staten placerer sine ordrer